

РЕШЕНИЕ

№ 2071

гр. София, 30.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **766** по описа за **2021** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на процесуалния представител на Национална агенция за приходите срещу Решение № 20229802 от 20.10.2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 97-ми с-в, постановено по н.а.х.д. № 18897/2018 г., с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № F330060/16.11.2017 г., издадено от заместник-директора на ТД на НАП – С., с което на основание чл. 77, ал. 1 от Закона за счетоводството /ЗСч/ на [фирма], [населено място] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 300 лв. за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч.

С жалбата се навеждат оплаквания за необоснованост и неправилност на атакуваното решение поради постановяването му в противоречие с материалния закон. Излагат се доводи за това, че НП е законосъобразно, издадено в съответствие с материалноправните разпоредби и при липса на допуснати съществени процесуални нарушения, като е установено безспорно извършеното нарушение и неговия автор. Излагат се твърдения за липса на основания за прилагане на чл. 28 от ЗАНН. Моли за отмяна на решението на СРС.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява. Поддържа жалбата чрез депозираните писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение в

размер на 200 лв. по представен списък. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ответната страна адвокатско възнаграждение.

Ответникът по делото оспорва жалбата с аргументи, подробно изложени в представени писмени бележки. Счита, че в случая е налице хипотезата на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, а именно с промени в ЗСч е отпаднало задължението за публикуване на ГФО за търговци, които не са извършвали дейност през отчетния период. Твърди, че в НП не е посочена дата на извършване на нарушението, което представлява съществено процесуално нарушение поради ограничаване на правото на защита на нарушителя. Моли да бъде оставено в сила решението на СРС като правилно. Представява се в съдебно заседание от собственика П. Б..

Прокурорът от СГП изразява становище, че решението на СРС е правилно и моли да бъде оставено в сила.

Административен Съд С. – град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени доказателства и гласни доказателствени средства, въз основа на тях е приел за установено, че по повод информация, получена в ЦУ на НАП на 19.07.2017 г. от Агенция по вписванията относно юридическите лица, които не са подали годишен финансов отчет /ГФО/ за 2016 г. в Търговския регистър в определения законен срок до 30.06.2017 г., на 04.09.2017 г. от служители на НАП е извършена проверка в Търговския регистър по отношение на [фирма]. Констатирано било, че посоченото дружество не е изпълнило задължението си да публикува чрез подаване на заявление за вписване и представяне за обявяване в Агенция по вписванията - Търговски регистър на ГФО за 2016 г. в срок до 30.06.2017 г. съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч в ред. от ДВ. бр.95 от 29 Ноември 2016г. Заявлението за вписване и представяне за обявяване на ГФО за 2016 г. на дружеството било подадено на 08.09.2017 г. със забава от 70 /седемдесет/ дни. При тези факти контролните органи приели, че е извършено нарушение на посочената разпоредба и съставили срещу дружеството АУАН № F330060 от 08.09.2017 г., въз основа на което е издадено НП № F330060 от 16.11.2017 г., с което при идентично описание на фактите и правната им квалификация е ангажирана отговорността на дружеството по чл. 77, ал. 1 от ЗСч.

За да отмени НП, районният съд е приел, че административнонаказващият орган не е приложил специалната санкционна разпоредба, която кореспондира с извършеното нарушение – чл. 74, ал. 1 от ЗСч, а вместо това е определил наказанието по чл. 77, ал. 1 от ЗСч.

Решението е правилно по изложените в него съображения. Споделят се освен това и основанията за незаконосъобразност на НП, изложени в касационната жалба.

Безспорно е, че [фирма] не е подал заявление за вписване в ТР на ГФО за 2016 г. до 30.06.2017 г., като е сторил това на 08.09.2017г.

Съгласно квалификацията на нарушението, посочена в АУАН и НП, то попада под хипотезата на чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч, съгласно който в относимата към датата на извършване на нарушението редакция от ДВ. бр. 95 от 29 ноември 2016г.

„предприятията публикуват годишния финансов отчет, консолидирания финансов отчет и годишните доклади по глава седма, приети от общото събрание на съдружниците или акционерите или от съответния орган, както следва: 1. всички търговци по смисъла на Търговския закон - чрез заявяване за вписване и представяне за обявяване в търговския регистър, в срок до 30 юни на следващата година“. Отговорността на дружеството е ангажирана на основание разпоредбата на чл. 77, ал. 1 от ЗСч., която предвижда за ЮЛ имуществена санкция от 300 до 2000 лв. за неизпълнение на „друго задължение, произтичащо от този закон“, тоест за което няма изрична санкционна разпоредба.

За посоченото нарушение по чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч обаче, както е приел районният съд, има специален състав на административно нарушение, който санкционира неизпълнението на това задължение на търговците. То е въздигнато в състав на административно нарушение в разпоредбата на чл. 74, ал. 1 от ЗСч, която съдържа и санкцията, определена за всеки конкретен случай, като критерий са приходите на предприятията за съответния отчетен период, а именно нормата предвижда имуществена санкция в размер от 0,1 до 0,5 на сто от нетните приходи от продажби за отчетния период, за който се отнася непубликуваният финансов отчет, но не по-малко от 200 лв. Следователно, в случая не само че е приложена неправилната санкционна разпоредба спрямо ответното дружество, но и нейният размер е определен неправилно. С оглед на това процесното НП е издадено в противоречие с материалния закон, което винаги е съществено нарушение, а в настоящия случай на още по-голямо основание, тъй като двете норми предвиждат различни санкции – с различен минимум и различен начин на индивидуализация. Освен това в настоящия случай неправилното приложение на закона е довело и до налагане на наказание в по-голям размер, предвид това, че в общия състав на чл. 77, ал. 1 от ЗСч, който е приложил административнонаказващият орган, минималният размер на санкцията е 300 лв., а в чл. 74, ал. 1 той е 200 лв.

На следващо място, основателно е възражението на наказаното лице, че е допуснато и процесуално нарушение при издаване на АУАН и НП, състоящо се в липса на задължителни реквизити по чл. 42, т. 3 и 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, представляващи съществени елементи от обективната страна на нарушението. Установява се, че нито в АУАН, нито в НП е посочена датата на извършване на нарушението, което винаги представлява съществено процесуално нарушение поради създаване на неяснота в обвинението в извършване на административно нарушение и ограничаване на правото на защита на санкционираното лице. Освен това липсата на дата на нарушението възпрепятства съда в преценката относно спазване на сроковете по чл. 34 от ЗАНН за ангажирана на административнонаказателната отговорност на лицето.

По възражението за наличие на предпоставките на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН за отпадане на отговорността на дружеството за извършеното нарушение, съгласно която „ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя“, следва да бъде посочено, че е налице нормативна промяна, която е относима към случая. С изменение на ал. 9, т. 1 от чл. 38 от ЗСч от ДВ. бр.92 от 17 ноември 2017 г. е предвидено, че горепосоченото задължение за търговците по чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч отпада, ако не са осъществявали дейност през отчетния период, като това обстоятелство се декларира с декларация, която се публикува в търговския регистър в срок до 31 март на следващата година. Настоящият касационен състав намира, че така

изменената норма на чл. 38, ал. 9, т. 2 от ЗСч. представлява по-благоприятна за нарушителя по смисъла на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, която следва да бъде отчетена и приложена като настъпила до влизане в сила на НП. Посочената нормативна промяна е показателна относно волята на законодателя да третира такива деяния, при които търговецът не е извършвал дейност, като отличаващи се със значително по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид, още повече че в случая дружеството е изпълнило задължението си по свой почин, макар и със значително закъснение.

С тези мотиви настоящата касационна инстанция намира, че НП е незаконосъобразно и като го е отменил, СРС е постановил правилен акт, който следва да бъде оставен в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, XXI - ви касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20229802 от 20.10.2020 г. на Софийски районен съд, НО, 97-ми с-в, постановено по н.а.х.д. № 18897/2018 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.